Ч. 286 Субота 21 грудня 1896 (2 січня 1897). Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм.

(2. засїданє з дня 29 грудня 1896).

На початку засїданя відчитано спис петиций, котрих наспіло 51. — Пос. Кремпа інтерпелював правительственного комісаря з причини невідповідного поведеня поборця податкового в Мільци. — Пос. Крамарчик запитував правительственного комісаря, чи правительствє возьме ся до закладаня повітових складів соли для худоби. Той сам посол інтерпелював Видїл краєвий, чи вніс жалобу до найв. трибуналу з причини заказу довозу нашої худоби і безрог до других країв коронних.— Пос. Швед інтерпелював правительственного комісаря, коли приступить правительство до реґуляциї ріки Соли.

По відосланю трох справоздань Видїлу краєвого до дотичних комісий приступлено до вибору комісий. Вибрано:

Секретарями: Каратницкого, Незабитовского, Зд. Тарновского, Урбаньского.

Квесторами: Коритовского, Михальского, Ем. Торосевича, Вахнянина.

Ревідентами: Дата, Кл. Дідушицкий, Ґольдман, Мерунович, Небиловець, Ольпіньский, Рудроф, Семигиновский, Стецкий, Шелїский, Вайґінґер, Заячківский.

До комісиї буджетової: Абрагамович, Барвіньский, Дунаєвский, Ґольдман, Ст. Єнджейович, Йордан, Козловский, Мадейский, Мархвицкий, Ст. Незабитовский, Пашковский, Піпіньский, Поточек, Анд. Потоцкий, Роттер, Сціпіо, Ад. Скшиньский, Скалковский, Щепановский, Затурский, Заячківский.

До комісиї адміністрацийної (збільшеної о 4 членів): Чайковский (старший) Кл. Дідушицкий, Дворский, Ґурский, Ад. Єнджейович, Козебродский, Криштофович, Малаховский, Онишкевич, Окуневский, Пашковский, Пілят, Розвадовский, Созаньский, Шептицкий Тшецеский, Віктор, Водзїцкий, Вуйцік.

До комісиї господарства краєвого (збільшеної о 1 члена): Брикчиньский, Чеч, Дата, Ґорайский, Єнджейович Фр., Країньский, Мицельский, Обертиньский, Поляновский, Юл. Пузина, Потоцкий, Райский, Ст. Стадницкий, Шнель, Зд. Тарновский, Теодорович, Вівієн, Вісьнєвский, Замойский і Вахнянин.

До комісиї громадскої між иншими: В. Дідушицкий, Кульчицкий, Яворский, Фрухтман, Ник. Торосевич, Залеский.

До комісиї дорогової (збільшеної о 4 членів): Борковский, Ґнївош, Гноіньский, Ст. Єнджейович, Криштофович, Менциньский, Охримович, Ромер, Саля, Зд. Скшиньский, Стажиньский, Швед, Ем. Торосевич, Урбаньский, Вісьневский, Бойко, Михаловский, Незабитовский, Водзїцкий.

До комісиї шкільної (збільшеної о 1 члена): Бруницкий, Целецкий, Чарториский, Кар. Дідушицкий, В. Дідушицкий, Комарницкий, Крамарчик, Крайц, Мадейский, Пілят, еп. Пузина, Райский, Рей, Солецкий, Ст. Тарновский, Вахнянин, Цоль.

До комісиї зелїзничої між иншими: Чарковский, Городиский, Мерунович, Небиловець, Осуховский, Щепановский, Залеский.

До комісиї петицийної: д'Абанкур, Біляньский, Бойко, Гаморак, Новаковский, Охримович, Окуневский, Теодорович, Винничук, Жардецкий і др.

До комісиї правничої: д'Абанкур, Фрухтман, Ял, Каратницкий, Клеменсевич, Левенштайн, Пашковский, Цоль, Рудроф і др.

До комісиї промислової: Чайковский, Чеч, Ґольдман, Михальский, Остапчук, Роттер, Щепановский і др.

До комісиї банкової: Абрагамович, Дворский, Ґорайский, Мандичевский, Мархвіцкий, Левенштайн, Поляновский, Рапопорт, Розвадовский, Сціпіо, Скалковский, Вайґель, Жардецкий.

До комісиї сільної Кл. Дідушицкий, Коритовский, Мерунович, Мандичевский, Слотвіньский, Урбаньский, Важеха, Винничук, Замойский.

До комісиї гірничої: Беляньский, Ґорайский, Крайц, Мархвіцкий, Обертиньский, Охримович, Ад. Скшиньский, Щепановский, Віктор, Віснєвский.

До комісиї податкової: Абрагамович, Голуховский, Яворский, Єнджейович Ад., Краіньский, Милян, Левенштайн, Окуневский, Скалковский, Шелїский, Шептицкий, Вайґель.

Зараз по виборі комісий уконституували ся, а відтак наступило провірене виборів. Вибір послів Каз. Городиского і Ів. Рознера (з Бялм) удобрено; так само і вибір пос. др. Ед. Ріттнера з Тернополя, і вибір пос. Милана (з громад сільских повіта сяніцкого). Видїл краєвий вносив також, щоби удобрити вибір пос. Винничука з курий громад сільских в Станїславівщинї. Пос. Окуневский піднїс при сїй нагоді, що при тім виборі були деякі неправильности, а пос. Винничук протестував против роблених єму закидів. Остаточно вибір сей удобрено

---

3)

Іспаньскі мережева.

(З російского — І. Салова).

(Конець).

Так добігла она до дому сьвященика і кинувши ся в темні сїни, війшла до кухнї. Там була матушка і виймала з печі хороший пиріг з начинкою.

— Я до вас матушко — прошептала тайно Февроня.

— Що таке? — спитала матушка накриваючи пиріг серветою.

— Дїльце є...

— Яке! —

Февроня оглянула ся по кухни і пересьвідчивши ся, що в ній нема нікого крім їх обох, виймила зпід юбки сорочку.

— Подивіть ся матушко, що то таке? — спитала.

Матушка взяла сорочку, підійшла до вікна і стала єї розглядати. Розглядала дуже совістно і довго. Матушка розгладжувала сорочку, вивертала єї на другий бік і вкінци добравши ся до обшивки і рукавів — засьміяла ся на цїлу кухню. Тай сьміх був такий щирий і веселий, що у матушки аж лили ся сльози з очий. Наповнили ся сльозами і очи Февронї, а не такими, якими проводила свій сьміх матушка. Стоячи доси коло одвірка і дожидаючи зі страхом засуду, она тепер зрозуміла, що єї справа рішена і то рішена не в єї користь. Тепер не було сумнїву, що всї єї труди і стараня угодити пани і рівночасно показати їй свою штуку стали лиш одним посьміховищем і ганьбою.

То ла би ще нїчо, коли би над єї пранем посьміяла ся лиш сама матушка, коли би той сьміх не переступав порогу єї кухнї. Она би ще помирилась з тим. Но як она покаже ся на очи пани, як перенесе насьмішки тої двірнї, над котрої лїностию она все насьмівала ся? Як перенесе насьмішку покоївки, що й так не хотїла нїчого робити? Вкінци насьмішки того фірмана Назара, мужа...

А матушка, не перестаючи сьміяти ся, показувала їй розірвані на кусника мережева і питала:

— Видко праником? — чи може викручуючи?

— Побіжу, куплю собі, — скрикнула Февроня.

— Та у кого купиш?

— Або в склепику, у Александра Василича, таких уставок нема? — промовила, взявши з рук матушки сорочку.

Матушка ще більше зареготала.

Війшов батюшка і спитав жінку, чого она сьміє ся. Она розповіла.

— Ну, чому би нї? Звісно, будуть... зажартував батюшка. — У него лише птичого молока нема, а уставок таких скільки схочеш.

Слова батюшки дуже підохотили Февроню і знов засунувши сорочку під юбку, она проводжена сьміхом матушки і батюшки, побігла до крамику Александра Василича Соколова. — Куплю нові уставки, гадала собі, старі викину, нові вшию і конець дїлу. Нікому навіть і в голову не прийде. І вдоволена з тої гадки, а головно вдоволена тим, що над нею не удасть ся насьміяти ся нї покоївцї нї тому фірманови Назарови, она замітно набрала відваги і єї лице знов просияло звичайною, добродушною усьмішкою.

Однако то не довго тревало.

Коли она прийшла до крамику Соколова і показала єму сорочку, поясняивши, що іменно їй треба, то Соколов, розглянувши мережева, хоч і не розсьміяв ся, але за то так невдоволено похитав головою, що у бідної Февронї просто душа утїкла в пяти.

— Певне праником била? — замітив він.

— Або-ж без праника можна? — оправдувала ся Февроня? — Все праником....

— Біле на біле не приходить ся.... І вернувши Февронї сорочку замітив: Такого товару ми не держимо. Спитай у купців, чи нема.

День був торговий і тому Февроня зараз пішла до купців.

— Чи нема у вас таких уставок? — спитала купця, показуючи єму сорочку.

Купець став розглядати мережева, а Февроня, дожидаючи рішеня своєї долї, стояла перед ним, немов засуджена на смерть. До неї

Перегляд політичний.

Рускі опозиционісти з табору пос. Романчука і москвофіли утворили дня 28 окремий комітет виборчий, котрого предсідателем вибрали о. Озаркевича з Болехова, бувшого посла до Ради державної, заступниками предсідателя п. Романчука і Богдана Дідицкого, а секретарями адвоката дра Евг. Петрушевича і кандидата нотарияльного Ром. Бачиньского. Поменші оправи буде полагоджувати — як доносить „Діло“ — комітет екзекутивний, складаючий ся, окрім президиї, зі всіх прочих у Львові пробуваючих членів нового комітету а іменно: пп. В. Нагірний, др. Яр. Кулачковский, др. Кость Левицкий, др. Юл. Илевич, др. Володислав Ясеницкий і др. Лев Павенцкий. Комітет буде називати ся: Краєвий рускиий комітет виборчий.

Оногди по полудни відбула ся під проводом ґр. Войтіха Дідушицкого нарада обох відділів польского центрального комітету виборчого. Ухвалено, що всі комітети місцеві в справі вибору послів з пятої куриї мають відносити ся до всхідного відділу центрального комітету. Вчера відбуло ся засідане тіснійшого комітету для всхідної Галичини.

В Македонії проявляє ся знов рух революцийний. В полудневій Македонії утворили ся три відділи повстанців під проводом Бруфаса, Велулї і Карвелі'го Они видали відозву до народу, в котрій кажуть, що зложили оружиє в надії, що Туреччина сама признасть права Греків в Мекедонії. Коли-ж они уступили, то розпочало ся знов гонене Греків, а навіть прийшло до напасти на патріярхат. „Ґеленьске товариство народне“ постановило длятого відновити борбу ще сеї зими.

Новинки.

Львів дня 1-го січня 1897

— **З товариства „Руслан“.** Товариство се, що займає ся підмаганем бідної нашої молодежи шкільної рускої гімназиї у Львові, зискує собі послідними часами чим-раз ширший круг прихильників. Неодин добродій-патріот, вписуючись в члени або присилаючи лиш одноразовий більший даток на цїли товариства, долучає до посилки красне письмо, що виділових підносить на души і загріває до дальшої праці для так гуманної цїли. З письм присланих до виділу, наведемо тут одно, яке прислав на руки скарбника товариства, проф. Іс. Громницкого, о. Нестор Дмитрів з Mt. Carmel, Pa. в Америці. Присилаючи 25 зр. для товариства вписуючись в члени-покровителї, каже він в своїм письмі так: „Я був колись одним з тих бідних учеників рускої ґімназиї, котрого запомагали люди і дали спромогу учити ся. Я буду щасливий, если мій гріш причинить ся успішно для поратованя бідної рускої молодежи. Примічаю також, що я що року обовязую ся до каси „Руслана“ таку саму суму (т. є. 25 зр.) присилати“. Видїл „Руслана“ вислав о. Дмитрову на так гарне письмо грамоту членьску з сердечною подякою. — Хто би з добродїїв-патріотів хотїв в близші зносини увійти з видїлом „Руслана“, зволить адресувати до Дирекциї ц. к. академічної ґімназиї у Львові. Видїл прийшов до переконаня, що найуспішнїйшою буде поміч нашій бідній молодежи, наколи отворить ся для неї приют (бурсу), де би мали здорове, ясне і добре огріване мешкане, відновідний провід моральний та в тій цїли збирає датки. Фонд ще дуже малий та є надїя, що завдяки знаній жертволюбивости наших земляків, видїл отворить вже бурсу в роцї шкільнім 1897/8.

— **Нещастні пригоди.** Живцем упік ся трилїтний хлопчик Григорий Пория в Репужинцях. Дитина бавила ся без надзору сїрниками і запалила на собі одїне. В страшних муках помер хлопчик на рани від попареня за три днї по пригодї. — Загоріло на смерть двоє дїтий селяньских в Боянах. Мати заткала за скоро каглу і сама пішла з дому, лишаючи дїти в хатї.

— **Дешевий спосіб против болю голови** найшли замість всяких антіпиринів, кефальґінів і як там они називають ся ті всї дорогі піґулки. Нюйоркский лїкар др. Райд винайшов таке средство, що поручає против нервового болю голови ходити назадгузь. Вистане після дра Райда перейти ся що дня в зад через 10 мінут і хорий дізнасть на певно пільги. Ходити треба дуже поволи по рівнім, найлїпше в довгім, вузкім коридорі і ставати перше на пальцї, а відтак на пяти. Др. Райд впевнює, що богато недужих вилїчив вже тим способом.

— **Хорі з видумки.** В послїднім своїм відчитї про психіятрию розправляв проф. Крафт-Ебінґ у Відни про хорих з видумки, які придумують собі хороби, так, що наконець справдї розхоровують ся. Часом вистарчає зажурена міна лїкаря, при огляданю хорого, що хорий придумає собі якусь тяжку хоробу, якої зовсїм не має, але силою привиду може дїйстно опісля наступити. З того виходить, що завданем лїкаря є не лише розслїдити докладно хоробу, але він мусить завдавати собі питане: чи має сказати правду хорому? Професор показав слухачам хору паню, що при лїкарских оглядинах уроїла собі, що їй висихає мозок у хребтї. Відтак припровадив професор мужчину, що був занепав на легке ослаблене, а уроїв собі, що его дїткнув паралїж. Коли-б єму був сказав лїкар в тїй хвили: „За чверть години ви будете здорові!“ був би він висвободжений зі свого привиду. А так він тревав у нїм цїлий рік і тепер показують ся на нїм дїйстно ознаки спаралїжованя. Таких хорих можна вилїчити з їх привиду, що повстав через нерішимість лїкаря. Третий пациент, що его показав професор, жиє в привидї, що він отруїв ся і не може ходити без помочи двох людий. Учений професор глянув остро на хорого і сказав: „Ой, сарако, певно що не можете ходити, бо ваші ноги холїтають ся — ви зараз звалите ся на землю“. Хорий упав при тих словах; его положили на приготовлену матерацу. „Та-ж ви цїлком спаралїжовані“, каже дальше професор „не можете навіть рухати ногами“. Хорий лежить без руху. „А тепер ви вже стратили мову!“ кликнув професор до хорого, що до тепер безнастанно кричав і лютив ся на своє остроєнє. На ті слова хорий замовк та від часу до часу міг ще хиба поводити незрозуміло язиком. „А тепер дамо вам лїк против тої отруї“, сказав професор і запустив під шкіру якусь невинну воду хорому, що лежав безпомічний на серединї салї. Зараз счез уроєний паралїж, хорий відзискав мову і сам тепер міг вже повернути до комнати хорих.

— **В летарзї.** В Рязани, в Росиї, помер один купець. Прибита смутком жінка купила домовину, сьвічки і т. ин. та всьо привезла до дому. Вечером один зі знакомих став при небіжчику читати псалтиру, але нагле добачив на лици покійника румянець і побіг донести о тім родинї. Не минуло дві години, коли мнимий небіжчик почав показувати певні признаки житя і легко віддихати. Над раном недужий прийшов цїлком до здоровля і жалував ся лиш на велике ослаблене і на біль голови. Вид домовини, сьвічок і инших похоронних річий зробив на мнимого небіжчика таке сильне вражінє, що его волосє посивіло цїлком за один день.

— **150 анґлїйских миль на годину** робить поїзд системи інжинїра Бера. На наше числене виносить то 35 миль. Така скорість викличе великий переворот в будові зелїзних доріг, тим більше, що поїзд Бера мусить іти тілько на простій лїниї, без закрутів. Се есть і слаба сторона сего винайденя і тому не увійде оно в ужите так скоро.

Телеграми.

Льондон 1 січня. Веде ся слїдство против урядника міністерства війни, котрий вкрав важні документи в справі мобілїзациї і оборони анґлїйского побережа і продав їх двом правительствам двох держав.

Штокгольм 1 січня. Померший недавно винаходець динаміту і властитель копалень

підходили знакомі жінки, дївки, говорили до неї, але она нїкого не бачила і нїкого не чула. Вкінци, оглянувши мережева, купець відважно промовив:

— Точно таких ми не держимо, тому що то товар слябий, але маємо в тім родї, лише о много лїпші.

І він став розкладати перед Февронею уставки, які у него були, але она навіть і глядїти на них не хотїла.

— Менї як раз таких треба — пробубонїла звиваючи сорочку.

— Таких не держимо.

Она заклопоталась, не знала що їй дїяти, але підійшла кума і дізнавши ся в чім річ, порадила їй пійти до угорця, що заїхав до коршми. Знов блисла надїя, знов упав теплий промінь на наболївше серце Февронї і она майже бігом пустила ся до коршми. Готова була віддати всї зложені з заробітків гроші, щоби лише не розгнївати паню і піддержати в дворі тілько трудами набуту повагу, але.... всьо дармо.

Угорець, розглянувши мережева, розсьміяв ся, сьміяв ся дуже довго і вкінци ломаним руским язиком розтолкував їй, що таких мережок она не найде не тілько в селї, але навіть нї в однім хочби й ґубернскім містї.

— То мережок дорогий — говорив плутаючи язиком — дорого коштує, его купують на вагу золота.... То правдивий іспаньский мережок.

А Феврония стояла, не розуміла нїчого, нїчого не бачила і лише ясно чула, що серце у неї немов холоднїє і перестає бити ся.

Тимчасом в гарненькій оселі молодої пари дїяло ся щось незвичайного. По перше прийшовші обідати робітники не могли нїгде найти Февронї, кричали, ганьбили і немов пчоли без матери, шуміли і колотились, а по друге недалеко від дому, на невеличкий лучцї, оброслій розлогими дубами, довкруги розкиданих без ладу по траві паниних сорочок, зібрала ся мало що не вся двірска прислуга і голосно о чімсь розправляла. Тут була і економка і покоївка і фірман і вояк „форисїц“ і Семко і навіть сам Феврохин муж — Петро. Всї они стояли, глядїли на порозкидані без ладу сорочки і лише охали та розкладали руками.

— Просто збожеволїла — кричала економка. — Бігми!

— Хто таке видав?! — обурювалась покоївка. — Треба би їх розвісити па шнурах, розправити.... А то ось, порозкидувала і пішла.

— І де она подїла ся? — питала економка. — Ну, Господи....

— Де? — замітив фірман. — А вже-ж нї де лише на торг пішла.... Туди волочить ся.

— Ну, як так можна, не спитавшись — вступав ся муж.

— Чому нї?

— Е, не питаючи не піде.

— Дивний ти! — скрикнув фірман. — Кого буде питати? Не знаєш, що пани поїхали? Я й сам зараз іду.

Підійшли робітники.

— Февронї нема? — спитав один з них.

— Ага, ось жде на тебе — зажартував фірман.

— А ми ще не їли — закричали робітники.

І в той самий час загуркотїв повіз і над'їхали пани. Однако побачивши товпу людий на огородї, не пішли в хату, а приступили близше.

— Що таке стало ся? — спитав офіцир, підходячи до товпи зі жінкою.

— А ось з голоду умираємо — крикнули робітники.

Але непосидюща покоївка перебила їх:

— Любуємо ся — зацокотїла — як ваша хвалена Февроня сушить панинї сорочки.

Побачивши розкидані на траві свої сорочки панї взяла одну з них, розправила, підняла і побачивши пороздирані кружева, скрикнула.

— Що таке? — наполохав ся офіцир, почувши той несамовитий крик. — Що таке?

— Диви, диви, ось тут, що стало ся з моїми мережками!

— Я не бачу нїчого.

— Ти не бачиш ось-тих тороків і дїр?

— Господи — підхопила економка і поко-

нафти на Кавказї, Нобель, записав майже цї-лий свій величезний маєток на межинародний фонд для підпиравя наук.

Вашінґтон 1 сїчня. Президент Клївленд признав федерацию середно-американьских републик Сан-Сальвадор, Гондурас і Нікараґва!

Запросини до передплати.

Маю честь повідомити Високопреподобне і Всечестнїйше Духовеньство, що невдовзї зачне ся друковати в нашій друкарнї в Жовкві в руским перекладї цїнне дїльце кардинала Россіньолього п. з. „Правди вічні“ і буде виходити зошитами місячно (всїх 16). Перший зошит появить ся з початком сїчня 1897. Знамените се дїльце стане дуже добрим підручником так для місионарів, як для загалу Духовеньства. Хто проте з Впр. і Всеч. Отцїв або і вірних кождого стану хотїв би се дїльце набути, най ласкаво поперед зголосить ся до Заряду друкарнї ОО. Василиянів в Жовкві з тим заявленем, чи бажає одержати цїле дїльце разом, чи поодинокими зошитами. Передплата цїлого дїла виносить 64 кр., поодинокого зошита 5 кр.

З належним поважанем

Др. Климент Сарницкий ч. сьв. В. В.

Переписка зі всїми і для всїх.

С. Г. в. Х.: Будемо старати ся зробити, що можна, але насамперед мусимо сказати, що згаданого молодця не приймуть нїгде до фабрики, бо фабрика не до науки; там треба вже готових робітників, т. зв. челядників. Єму би треба станути на науку до якого порядного, більшого майстра, а відтак визволити ся. Клопіт з тим, що він вже старший, бо таких майстри не радо приймають. З тої самої причини була би й трудність що до удержаня в містї. Єго незадовго чекає служба войскова, а ледви чи який майстер схотїв би приймити єго без доплати на короткий час. Але коли він такий зручний і здібний, як ви кажете, а навіть може дещо і сам зробити, то гадаємо, що майстер міг би мати в нїм вже лїпшого помічника, як в початкуючім ученику, і длятого може би хто єго приймив. Ми походимо в сїй справі і розвідаємо, але передовсїм просимо дати нам знати, до якого фаху той молодець мав би найбільшу здібність і охоту, бо годї ходити по всїляких ремісниках: столярях, слюсарях, механіках і т. д. Впрочім він сам мусить рішити ся, до чого хоче взяти ся. Отже ждаємо відповіди. **В. Я. в М.:** Чи гадаєте, що коли ми в „Добрих радах“ писали „о промислї домашнїм в зимі“, то нам не приходило на гадку то саме, що Ви нам тепер пишете? В тім то й цїла біда була доси, що накладано податок, не питаючи часто, чи хтось, що уміє дещо зробити і робить для себе або з сусїдскої прихильности і для других, дїйстно тим яко фаховий ремісник заробляє. З другої же сторони робили зле також і тї, що виконуючи дїйстно якесь ремісло, не старались самі о позволене виконуваня єго, бо як-раз тим давали нагоду злобним людем до шкодженя. Тепер буде вже инакше, бо єсть новий закон промисловий і нїякий начальник громади не буде вже міг показувати свого завзятку в той спосіб. Однакож злоба людска не повинна бути причиною, щоби покидати рідний край і свою батьківщину. Злобні люди знайдуть ся всюди, хоч би й за морем. Від злоби треба боронити ся. Вам треба було зараз спротивити ся наложеню податку, скоро Ви не виконували ремісла способом заробкованя. Коли Вам не далеко до Борщева, то удайте ся там до адвоката дра Дорундяка і порадьте ся, що Вам зробити. Др. Дорундяк дасть Вам безплатно пораду. — **Остап Аксакович ук. мат.:** Мабуть лиш длятого, що Ви укінчений матурист, маєте за надто велике понятє о нашій „всесторонности“ і жадаєте від нас нї більше, нї менше лиш: 1) Адрес до двох найбільших „книгарнь“ (по руски треба би сказати „книгарень“); — 2) до двох найбільших книгарень музикалій в Парижи; — 3) де продають живі, освоєні, вивчені шпаки і инші півчі птиці? — 4) котрий підручник єсть найлїпший до „самостійної“ науки гри на флєтї? (Ви хотїли очевидно сказати „до самоуки“, бо наука прецї анї сама анї в кімсь або з чимсь не „стоїть“; можна лиш учити ся самому або при помочи учителя); — 5) а котрий (підручник) до гіпнотизованя? До сеї ріжнородности не достає хиба ще, щоби ми знали, чи і 'де єсть на тамтім сьвітї н. пр. бровар правдивого пільзненьского пива і по чому там продають „гальбу“? — Отже що до 1) і 2) то ми случайно знаємо лиш одну адресу: Librairies-Imprimeries réunies (Ancienne Maison Quantin) May et Motteroz, directeurs, — 7, rue Saint-Benoit, — кажемо случайно, бо при нинїшних відносинах зовсїм нам і того не потреба; всякі орудки може залагодити перша лїпша книгарня, коли вже не у Львові, то певно у Віднп, а коли і там нї, то в Липску можна дістати кожду книжку, хоч би она вийшла і в Гонолюлю, а так само і музикалії. Виписувати одну книжку з Парижа, значило би то само, що н. пр. спроваджувати оселедця за 5 кр. з Керкваль (Kirkwall) на Менлєндї (Mainland або Pomona, найбільший зпоміж островів Оркнє — Orkney). Коли-ж розходить ся о навязане якихсь відносин торговельних, то ми на тім зовсїм не знаємо ся; наведена фірма покаже Вам охотно дорогу. — 3) Що до шпаків, то їх продають часом і на звичайних наших торговицях, а часом не можна дістати і в специяльних торговлях. А може Ви маєте якого на продаж? Такою торговлею займає ся у Львові, фірма Ф. Злотницкий, ул. Ягайлоньска ч. 8.— 4) Такого підручника нема, що Ви впрочім могли би й самі зміркувати, бо прецї нїяка книжка не покаже Вам, як стуловати губи і як дути у флєт, щоби з него видобути голос. — 5) Підручників до гіпнотизованя також нема. — **Р. М. в Д.:** А вже-ж, що й крамарства мусите власним коштом учити ся, бо прецї нїхто не буде Вас учити і ще за то доплачувати. Бодай на перших кілька місяців мусите мати власне удержанє. Коли-б опісля Ваша робота і поміч заслугувала на то, то може би Вам дали яке удержанє. Коли Вам близше до Тернополя, то пійдїть туди; там єсть філїя „Народної Торговлї“ і має дуже доброго начальника п. Ляцецкого. Розвідайте і порадьте ся у него. Підіть також до тернопільского пароха, пан-отця Громницкого, та просїть о раду. В Тернополи основало братство церковне базар краєвих виробів — може там знайдете яке приміщенє. Способу писаня можете научити ся, лиш переписуйте богато з книжок або ґазет і уважайте, як там написано; особливо уважайте на знаки в письмі (н. пр. де поставити точку і яка по нїй має бути буква). Сим разом видимо вже у Вашім письмі більшу старанність. Але треба Вам зважати ще й на форму. На свистках н. пр. не пише ся до нїкого; треба взяти відповідний і чистий лист паперу. Тим не робимо Вам докору, що Ви написали до нас на маленькім, витятім звідкись куснику, бо знаємо, що Вам трудно о папір; звертаємо на то увагу лиш длятого, щоби Ви знали, як треба писати. Подайте свою повну адресу, а ми Вам відпишемо лист і розкажемо дещо про спосіб писаня, а по листї побачите, яка повинна бути форма. — **Авдикович в Гл.:** До торговлї принимають звичайно лиш бодай з укінченою другою клясою ґімназияльною або реальною і треба бодай на кілька перших місяців мати своє удержанє. По року можна вже дістати якусь малу платню, а по 4 роках виписують на помічника купецкого. З меншими науками можна учити ся крамарства, але так само треба мати бодай на перший початок власне удержанє. Впрочім прочитайте собі повисшу переписку під знаком Р. М. в Д. — може придасть ся також. А може би той хлопець хотїв учити ся якогось ремісла н. пр. ткацтва і килимкарства? Нехай би в такім случаю удав ся до Глинян з просьбою о поміч і пораду до тамошнього руского пан-отця Решетиловича, до Вікна, до властителя більшої посїлости п. Володислава Федоровича.

їхка сплеснувши руками. — Мережки, мережки — подерті ось в кусники!

— Oh, mes deutelles espagnoles.... oh, mes deutelles, mes deuteles [1]) — жалувала панї.

— Де-ж тота Февроня? — кричав офіцир. — Де она? Дайте менї єї сюди!

— А ось она! — скрикнув Назар, побачивши Февроню, що бігла до них стежкою.

То була дїйстно Февроня. Она бігла як божевільна, простоволоса, перепуджена з криком: „Де панї, де панї?“ і як лише увидїла єї, так в ту хвилю розіпхала сильними руками товпу і ридаючи повалила ся як сніп до єї ніг.

Того самого дня Февроню обрахували і вислали фірмана Назара до міста, щоби винайшов лїпшу прачку. То розпоряджене дуже огірчило Февроню і покидаючи молоду пару она гірко плакала. Але що найбільше єї гнївало, то се, що двораки затямивши крик панї mes deutelles і гадаючи, що то конче мусить бути чуже ганьбляче слово, стали прозивати Февроню — Медантелькою. Так Медантелькою она називала ся в цїлій околици. А навіть дячок, обиджений поведенем Февронї над рікою, не називав єї инакше.

[1]) Ох, мої мережева іспаньскі.... ох, мої мережева, мої мережева.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	5.55	2·06	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·08	2·19	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.